

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. III

Kentucky • Louisiana • Maine • Maryland
Massachusetts • Michigan • Minnesota • Mississippi

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. III

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 08

*Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts,
Michigan, Minnesota, Mississippi. Amerika yolculuğunun
üçüncü etabı: Ohio vadisinden deltaya.*

Sıfırncı Bölüm — ortak açılış

Bu açılış bölümü, Amerika Birleşik Devletleri'nin Kadınları serisinin altı cildinin hepsinde ortaktır. Burada eksiksiz olarak yer alıyor ve seri tekrar olmadan sırayla okunabilsin diye kapalı duruyor.

SIFIRINCI BÖLÜM

Burada dünya bir toprak parçası değil: bir sınırdır. Kuzey Kutbu ağırlamaz, affetmez, hataya yer bırakmaz. Beyaz, sessiz ve belleksiz mutlak bir varlık gibi hüküm sürer. Sıcaklık meteorolojik bir veri değil: bir yırtıcıdır. Gece aylarca sürer, düşünceleri ezer, insanların hatlarını bozar, iradelerini yutar.

Topluluklar az, küçük ve kapalıdır. İnuitler, Yupikler, Arktik halkları kimsenin kalmayı seçmeyeceği yerlerde yaşar. Burada her birey grubun hayatta kalması için vazgeçilmezdir. İşe yaramıyorsan yük olursun. Ve yük olanlar sessizliğin içinde, karın içinde, hiçbir ödün vermeyen bir çevrenin mantığı içinde kaybolur.

Bilim üsleri başka türden bir soğuk ekler: hiyerarşilerin soğukunu. Burada kadın nadir bir varlıktır; ya uyum sağlaması ya da yenik düşmesi gereken bir istisna.

Bu yerde “kaybolma” kavramı yoktur. Yalnızca her şeyi silen beyaz vardır.

İnuit ve Yupik kadınları

Arktik’in kız çocuğu şımartılmaz: hazırlanır. Soğuğa, karanlığa ve açlığa direnmeyi erkenden öğrenir. Klana yararlı olmak zorundadır, çünkü burada kimlik kişisel değildir. İşlevseldir. Kadın ailenin ve topluluğun yükünü taşır: yiyecek, ateş, çocuklar, postlar, bakım. Kimse haklardan söz etmez. Kimse kırılğınlıktan söz etmez. Depresyon vardır, ama adı yoktur. Şiddet vardır, ama tanığı yoktur.

Bilim üslerinin kadın

Eğitimli, yetkin, disipline alışkın. Araştırmacı, teknisyen, doktor olarak gelir. Kuzey Kutbu’nun diplomaları tanımadığını çabucak keşfeder. Burada yalnızca zihinsel dayanıklılık sayılır. Erkek hiyerarşileri ona hükmeder ve her zayıflık belirtisi zayıflık olarak yorumlanır. Gücün yetmediğı bir ortamdır bu: aşırı bir öz denetim gerekir.

“Dışarıdan” gelen Batılı kadın

Özgürlük içinde büyümüş, soğuğu fethedebileceğine inanarak gelir. Ama bu yer onu kırar: yalnızlık, küçücük alanlar, bitmeyen sessizlikler. Üsler topluluk değil, mekanizmadır. Ve erkeklerin tasarladığı bir mekanizmanın içindeki kadın, kaybolmamak için savaşmak zorundadır.

Dünyanın Kıyısına Yolculuk

Komşum Antonio, nam-ı diğer Nino, yıllardır Kuzey Burnu’ndan, gece yarısı güneşinden, karanlıksız aylardan söz ediyordu. Cebinde taşıdığı bir hayaldi, imkânsız bir şey gibi. Bir mayıs sabahı kapısını

çaldım ve yalnızca şunu söyledim: “Bavulunu hazırla. Bir saate dönerim. 30 gün sonra döneceğiz.” Bana şaşkın, mutlu baktı. Karısı endişeyle planımızın ne olduğunu sordu. “Bir hayalin peşinden koşmak,” diye cevap verdim.

Arabaya bindik. Karılarımız bize deliymişiz gibi bakıyordu. Ama bu yolculuk gerçektir. Nino şimdiden soru yağmuruna tutmuştu. “Nereye gidiyoruz? Yanıma ne kadar para alayım?” “Rahat ol,” dedim. “54 saatte oradayız. Topu topu 5.000 km. Yeni Range Rover’dayız. Yolculuğun tadını çıkar.”

Her 300 km’de bir durmam gerekiyordu: benden on iki yaş büyüktü, kendi ritmi vardı. Bende su ve sıvılar vardı; onda kahve ve bedensel ihtiyaçlar. Ve ilerledikçe hayatını daha çok anlatıyordu. O bitmeyen yol olmasa asla öğrenemeyeceğim şeyler.

Arabada yalnız iki erkek, durmadan kadınlardan konuşuyor. O hayatında yalnızca karısını tanımıştı. Güldüm. İçini rahatlattım: “Biz de öyleyiz.”

60 saat araba kullanırken aklımı nasıl yerinde tuttuğumu sordu. Ona Rusya’yı anlattım: 22 yaşında, hiç tanımadığım bir kadınla buluşmak için 51 saat araba sürmüştüm. “Mesafeler sınır değildir,” dedim ona, “bahanedir. Benim hiç olmadı.”

Beyazlığa varış

Norveç’e girdik. Yol üstünde bir pansiyon. Arabayı orada bırakıp kızakla devam edecektik.

Rehber tepeden tırnağa örtülüydü, içine girilmez biriydi. Gözlüğünü çıkardığında bir kadın olduğunu fark ettim. Norveçli bir kadın; sessiz, dolaysız, buz gibi. Nino kızağın ortasında, o önde, ben 190 cm’le arkada, en sonda.

Hâlâ gün ışığı vardı. Saatim saati gösteriyordu ama gece mi sabah mı olduğunu söylemiyordu. Gece yarısı güneşiydi. Kuzey Burnu'na varmıştık.

Nino ağladı. Bana sarıldı. Gülererek dedim ki: “Dikkat et... insanlar gey olduğumuzu sanabilir.” Güldük, ama dünyanın kıyısındaaydık.

Sonra ayaz geldi: -52°C.

Gerçek Arktik'e giriş

Üstümüzü değiştirmemiz için bizi metal bir konteynere götürdüler. Son derece ağır, dolgulu, karmaşık fermuarlarla kapanan tulumlar.

Rehberin parasını ben ödedim. Nino'yu birkaç erkekle bir igloda bıraktılar; beni başka bir igloda bir aileyle: 70 ile 80 yaşları arasında yaşlı bir adam ve 30 ile 50 yaşları arasında üç kadın.

Kapalı bir dünyaydı. Basit. Acımasız.

Adam bir kenarda duruyordu. Kadınlar tempoyu sürdürüyordu. Tuvalet de igloya beş metre uzaklıktaki bir tümsekti: kaka yere değmeden donuyordu. İlk çişim sarı bir kutup yıldızına dönüştü. Kuzey beni böyle selamlıyordu.

Orta yaşlı kadın, Magi, biraz İngilizce konuşuyordu. Gerisi jestlerdi, gözler, eller. Soğğun dili.

Tulumu nasıl kullanacağımdan emin olamadığımda, hiç düşünmeden, gizli bir fermuarı göstermek için kasığıma dokundu. Ne art niyet vardı ne utanç: yalnızca işlev. Hayatta kalmak.

İglodaki üç gün

Yiyecek getirdiler. Tütsülenmiş balık, çiğ balık, morina karaciğeri, balina karnı. Bir de köpekbalığı köfteleri. Seçme şansы yoktu.

Alternatif yoktu. Doğanın verdiği buydu.

Sonra içtim: kırmızı bir sıvı. Şarap sandım. Süzölmüş, kaynatılmış, tatlandırılmış balına kaniydi. İçtim. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir güç verdi. İlkel bir enerji. Kokain sandım. Hayır. Bedene giren Kuzey'di.

Kadınlar beni izliyordu. Yaşlı adam ava çıktı. Ben dinlendim ve kan içtim. Telefonsuz, internetsiz, bilgisayarsız, Nino'suz üç gün. Yalnızca ben ve onlar.

Gece yoktu. Yalnızca ışık, ateş, buz ve nefes.

Üç kadın uyumak için uzandı. Ben bir yer aradım. En genci kolunu kaldırdı ve yaklaşmamı işaret etti. Kahkahayı bastılar. Anlamadım. Benim onların "Noel'i" olduğunu söylediler.

Kabul edildiğimi söylemenin bir yolu.

Teşekkür etmek için onlara biraz para vermeye çalıştım. Reddettiler. Yalnızca bir sarılma istediler. Bir de kendilerini daha yakın hissetmek için Calabria dilinden birkaç kelime.

Orada gerçek hediyelerin değerini anladım: satın alınamayan ve satılamayan hediyelerin.

Rehberin vedası

Üç gün sonra rehber geldi. Üç kadınla bir saat konuştu. Ben dışarıdaydım. Ne dediklerini anlamadım. Benim işim değildi. Onların diliydi, onların dünyası, onların yasası.

Konteynerde soyunurken rehber içeri girdi. Meraklı. Dolaysız. Kuzeyli. Bana sımsıkı sarıldı. Beni öptü. Teni süt kadar beyazdı. Gözleri ağustos göğü kadar maviydi.

Onu oradan götürmemi istedi. O dünyadan çıkmak için her şeyi yapardı.

Saygıyla gülümsedim. Yapamazdım. Yapmamalıydım.

Ona yalnızca bir söz bıraktım: “Bir şeye ihtiyacın olursa bana mektup yaz. Sana yardım ederim.” Parayı bile reddetti. Güzel bir kadındı, ama yalnızdı. Uzaktan görülmeyen bir yalnızlık. Soğğun affetmediğı bir yalnızlık.

Eve dönüş

Nino’yu almaya gittik. Mest olmuştu. Geri dönmek istemiyordu. Ama benim karısıyla bir randevum vardı.

Herkese üç gününü anlattı. Ben sustum. O adamla hiçbir şey paylaşmadım. Yalnızca kâğıtla.

Ve böylece Nino kendi dünyasına dönerken ben çoktan bir başkasının yolundaydım. Başka bir varış noktası. Başka bir karşılaşma.

Hoş geldin.

Sonsöz

Kuzey seni almaz: seni değiştirir. Ve seni asla

bütün olarak geri vermez. Erkekler Kuzey Kutbu’na ışık, sessizlik, fotoğraf, hayal aramaya gelir. Kadınlar hayatta kalmak için kalır.

Erkekler gördüklerini anlatır. Kadınlar yaşadıkları hakkında susar.

Erkekler döner. Kadınlar kalır. Soğukta, kardan evlerde, duyulmayan sessizliklerde kalırlar. Onları kutlamayan toplulukları ayakta tutmak için kalırlar. Çocukları, yaşlıları, yabancıları korumak için kalırlar. Görünmez kalırlar.

Oradan yalnızca bir anı aldım: güzel, inanılmaz derecede güzel, ama yalnız bir kadın. Romantik anlamda değil. İnsani anlamda. Trajik anlamda.

Düşünce

Kuzey bedeni öldürmez. Varlığı öldürür. Geriye kalan da beyazdır: kadınların aynı anda hem yaşadığı hem kaybolduğu bir yer.

Bu yüzden yazıyorum. Çünkü uç yerler kendi hikâyelerini anlatmaz. Ve onların içinden geçenler susma lüksüne sahip değildir.

Ben değil. Ben değil. Toprağım beni doğurdu, dünyanın geri kalanı da beni bir misafir olarak değil, aileden biri olarak karşılıyor.

Kuzey'in mutlak beyazlığından Amerika Birleşik Devletleri'nin mutlak karmaşasına indim.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

İmkânsız Görev

Bir Amerikan şirketinde on sekiz yıl çalışmak sana dünyadaki başka hiçbir şirketin veremeyeceği bir şey verir: bir iş kültürü, prosedürler, net bir misyon ve teori olmayan — günlük pratik olan — bir değerler sistemi. Bunları sana açıklamazlar; senin için inşa ederler. Hem de iznini sormadan.

Hiç hayal etmediğim bir iş teklif edildiğinde New York ofisindeydim. Bir terfi değil. Bir tayin değil. Bir deney.

Amerika Birleşik Devletleri içinde bir insan ilişkileri modelini doğrulamak için oluşturulmuş gizli bir program. Yöneticileri, psikologları ya da eğitmenleri seçmemişlerdi. Gerçek dünyada belli türden bir deneyimi olan insanları seçmişlerdi. Ve benim

adım çıktı — on sekiz yıldır satışta olmama rağmen. Role bakmıyorlardı: zihne bakıyorlardı.

Sınavı anlatmak basit, tamamlamak son derece zordu:

bir yılda Amerika'nın 50 eyaletini gezmek, şehirleri kendim seçmek ve her birinde en az bir hafta kalmak.

Son iki hafta zorunlu tatil olacaktı. Bütün masrafları onlar karşılayacaktı. Bana düşen yalnızca yaşamak, gözlemlemek, anlamak ve her pazartesi bir rapor teslim etmektir. İnsani, kuru, kesin bir anlatım.

Sözleşmeyi imzaladım. Eve haber verdim. Hiçbir şey sormadılar. Yalnızca aylık erzakın gelip gelmediğini öğrenmek istediler. Ben Amerika'da bir yılla yüzleşmek üzereydim. Onlar, her zamanki gibi, bir sonraki ayla yüzleşiyordu.

Ne olur ne olmaz diye maaşım doğrudan İtalya'daki banka hesabıma yatırılıyordu. Bana kibarca şunu söylemenin bir yolu vardı: "Aptallık etme. Elindekiyle yaşa. Bakalım gerçekte kimsin."

Ancak on beş yıl sonra özgün raporlarıma, analizlere ve hakkımda topladıkları malzemeye erişebildim. Bu kitap oradan doğdu. Yayımlamak için onay aldım, tek bir şartla: siparişi veren şirketin adını asla anmamak.

Önemi yok. Bu hikâye logolarla ilgili değil. Bizzat yaşamadıkça anlaşılması imkânsız bir ülkedeki bir adamla ilgili.

En uzak noktadan mı başlıyorum?

Mantıklı seçim merkezden değil, kenarlardan başlamak. İki basit nedenle:

1. Deneyden yeni çıkmıştım: yüksek berraklık, en üst düzeyde dikkat.

2. Uçtan başlayarak rotayı düzeltebilir ve yolculuğu temiz bir şekilde bitirebilirdim.

Boston'dan ya da Chicago'dan başlamama gerek yoktu. Bir sınırdan başlamalıydım. Yalnızca kâğıt üzerinde Amerika olan bir yerden.

Alaska'nın başkenti Juneau'yu seçtim. Yalıtılmış. Yalnızca tekneyle ya da uçakla ulaşılabilen. Kimseye ait olmayan bir şehir. Başlamak için kusursuz yer.

Kaynakları Verimli Kullanmak

Yola çıkmadan önce bir Amerikalının her şeyden önce saygı duyduğu şeyi yaptım: bir turist gibi değil, bir profesyonel gibi örgütlendim.

En geniş iç hat ağlarına sahip, en popüler üç havayolunu aradım. Bir saatten kısa sürede, %60 indirimle elli iç hat uçuşluk bir kupon defteri satın aldım.

Zaman sınırı yok. Gün sınırı yok. Kısıtlama yok. Tek bir şart: bir yıl içinde kullanmak.

Aynısını otel zincirleri, Uber taksiler ve araç kiralama şirketleriyle de yaptım, sonra etapların, yöntemlerin — ama sürelerin değil — düzgün bir planını hazırladım.

Hazırdım.

İlk gerçek başarımdı. İlk işaret, nasıl hareket edeceğimi bildiğimdi. Amerika bekleyeni değil, harekete geçeni ödüllendirir.

Şirket işlemi görünce bir Amerikan kültürünün her zaman yaptığını yaptı: güvenilirliği kontrol etti.

Bir yıllık kesintisiz hareketi yönetebilir miydim? Beklenmedik olaylarla, mesafelerle ve acil durumlarla başa çıkabilir miydim? Bağımsız mıydım?

Bu nedenle, yola çıkmadan önce çok önemli bir ayrıntıyı daha hallettim:

Kredi kartımda en az 100.000 dolarlık aylık limit olduğundan emin oldum.

Harcamak için değildi. Onları yönetebildiğimizi göstermek içindi. Amerikalılar böyle düşünür: özerkliğin yoksa özgürlüğün de yoktur. Ve özgürlüğün yoksa değerlendirilemezsin.

O andan itibaren program artık sıradan bir görev değildi. Bir misyondur.

VE ŞİMDİ GERÇEKTEN YOLA ÇIKIYORUZ

Alaska, Amerika Birleşik Devletleri'nin parçası yalnızca coğrafya bakımından. Başka bir dünya.

Kadınların iz bırakmadan kaybolduğu yer. Bir şikâyetin asla yerine ulaşmadığı yer. Şehirlerin, vahşi bir kıtanın ortasında yalnızca medeni adacıklar olduğu yer.

Juneau ilk sınavımdı: onu ülkenin geri kalanına bağlayan hiçbir yolu olmayan bir başkent. Amerika gibi hissettirmeyen bir Amerika parçası.

Burada bir şeyi anlamaya başladım: yolculuk coğrafi olmayacaktı. İnsani olacaktı.

BLOK 1 (Cilt I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOK 2 (Cilt II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOK 3 (Cilt III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri – Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey – New Mexico

BLOK 4 (Cilt IV)

New York – Washington

BLOK 5 (Cilt V)

North Carolina – North Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon – Pennsylvania – Rhode Island – South Carolina

BLOK 6 (Cilt VI)

South Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia – West Virginia – Wisconsin – Wyoming

KENTUCKY

Kentucky iki boyutta var olan bir eyalettir: yüzeyde kömür madenleri, viski, atlar ve yeşil tepeler; derinlerde ise kadim yoksulluk, yalıtılmış topluluklar, katı bir din ve kıt fırsatlar.

Artık kırsal olmayan ama henüz modern de olmayan bir toprak. Askıda. Yavaş. Yorgun. Ve bir toprak askıda kaldığında, onu ayakta tutan kadınlardır.

Kentucky’de bir kadın bir olay yüzünden kaybolmaz. Kuşaklar boyunca kendini feda etmesini isteyen toplumsal bir mirasın yüzünden kaybolur. Aile, çocuklar, güvencesiz iş, kilise, komşular, başkalarının dertleri: hepsi onların omuzlarındadır. Onun yokluğu gürültü değildir. Yüktür.

Eski Maden Bölgelerinin Kadını – 41

yaşında

Kentucky’yi kömür kurdu ve kömür yıktı. Madenler kapanır, erkekler işini kaybeder, kimyasal maddelere bağımlılık artar, yoksulluk yayılır.

Buradaki kadınlar enkazı ayakta tutuyor. – işsiz kocalar – hayal kırıklığı içinde büyüyen çocuklar – son derece düşük ücretler – dostları ve akrabaları vuran aşırı dozlar – bezmiş topluluklar.

Dükkânlarda, okullarda, hizmet şirketlerinde, bakım işlerinde çalışırlar. Çökmüş ekonomik sistemlerin artık yapmadığı her şeyi onlar yapar.

Onun yokluğu toplumsaldır: o kadın olmasaydı eyalet çökerdi. Ama kimse onu tanımıyor.

Derbi ve At Yetiştiriciliğinin Kadını – 36 yaşında

Kentucky atlarıyla ve Derbi’siyle ünlüdür. O zarif görüntünün arkasında ahırları temizleyen, hayvanlarla uğraşan, sabahın erken saatlerinde vardiyaya giren ve gülünç ücretlerle çalışan bir kadın ordusu vardır.

Gösteriş önde. Ter arkada.

Onun yokluğu ekonomiktir: o olmadan sektör işlemez, ama halkın ve politikacıların görmezden geldiği bir çark dişi olarak kalır.

Dine Hapsolmuş Kadın – 48 yaşında.

Kentucky'nin pek çok ilçesinde kilisenin gücü devletinkinden fazladır.

Bir kadın şunlar olmak zorundadır: – bir anne – bir eş – ahlaki bir figür – saygın bir varlık – topluluğa itaatkâr.

Rolünün dışına çıkamaz. Kendini yeniden yaratamaz. Şüphelerini ya da kırılğanlığını dile getiremez.

Onun yokluğu kültürel: kendine ait değildir. O yerin dinî anlatısına aittir.

Asgari Ücretli İşlerin Kadını – 29 yaşında

Kentucky düşük ücretli işlerle ayakta durur. Ve o işlerin hepsi kadınlarındır.

Kasiyerler, garsonlar, yer temizleyicileri, huzurevi çalışanları, okul yardımcıları. Güvencesiz vardiyaların, pahalı benzinin, büyütülecek çocukların ve sıfır geleceğin tükettiği hayatlar.

Onun yokluğu hem ekonomik hem zihinseldir: bir çıkış yolu görmüyor ve kimse ona bir çıkış yolu sunmuyor.

Sonsöz – Kentucky

Kentucky gelenekten, yoksulluktan, dinden ve zorluktan oluşan bir mozaiktir. Kadınlar onun omurgasıdır. Ve tam da bu yüzden görünmez olurlar.

Burada yokluk toplu bir alışkanlıktır. Bir yaşam biçimi. Hiç sorgulanmayan yanlış bir normallik.

Düşünce – Kentucky

Her eyalet yokluğun farklı bir yüzünü gösterir. Kentucky, ekonomik çöküşten ve geçmişe sıkı sıkı tutunan gelenekten doğan yüzünü gösteriyor.

Burada kadın, erkeklerin kaybettiği her şeyi, dinin dayattığı her şeyi, yoksulluğun kalıcı kıldığı her şeyi taşıyor.

Zincirin güçlü halkasıdır, ama zayıf halka gibi muamele görür.

Ve bu eyaletin bu ciltte yer alması tam da bu yüzden gerekli: bir toplum her şeyi kadınların omuzlarına bırakıp sonra bu normalmiş gibi davrandığında ne olduğunu göstermek için.

LOUISIANA

Louisiana sert zıtlıkların eyaletidir. Kültürdür, müziktir, tarihtir, mutfaktır, maneviyattır ve kimliktir. Ama aynı zamanda yoksulluk, istikrarsızlık, bağımlılık, ırksal eşitsizlik, yıkıcı kasırgalar, düzensiz bir siyaset ve kırılğan bir sosyal sistemdir.

Güzelliğin çirkinlikle dengesizce bir arada yaşadığı bir yer. Burada her şeyin iki yüzü vardır: New Orleans hem şenlik hem travmadır, Baton Rouge hem siyaset hem çöküştür, kırsal ilçeler hem topluluk hem yalnızlıktır.

Louisiana’da kadın tesadüfen kaybolmaz. İstikrarsız bir toprakta tek istikrarlı figür olduğu için kaybolur. Ve bu istikrar onu tüketir.

Onun yokluğu üç ağır etkenin sonucudur: – kökleşmiş yoksulluk

– döngüsel çevre felaketleri

– sert bir kültürel ataerkillik.

Burada aileleri, mahalleleri, koca toplulukları kadınlar yönetir. Ve herkes görünür olurken o silinip gider.

New Orleans’lı Kadın – 35 yaşında

New Orleans müziktir, şenliktir, kaostur ve tarihtir. Ama aynı zamanda ülkenin en karmaşık ve en zorlu şehirlerinden biridir.

Burada çalışan kadın aynı anda üç cephede yaşar: – yağmacı turizm – kent şiddeti – istikrarsız ekonomi

Çalıştığı yerler: – barlar – oteller – restoranlar – turistik turlar – kamu hizmetleri – canlı müzik – gece hayatı

Zorunlu gülümsemeler. Düşük ücretler. Yüksek kiralar. Ağır müşteriler. Tüketici saatler.

Onun yokluğu ahlakidir: şehir onun enerjisini kullanır ve onu tükenmiş olarak geri verir.

Herkes New Orleans’ın “büyüsünü” ister. O büyüü yaratanlara kimse para ödemez.

Yoksul İlçelerin Afroamerikalı Kadını –

42 yaşında New Orleans’ın dışında kırsal ve yoksullaşmış Louisiana uzanır. Küçük evler, zayıf okullar, asgari hizmetler ve gülünç ücretler. Buradaki Afroamerikalı kadın aynı anda üç rol oynar: – işçi – anne – topluluğun toplumsal direği.

Nerede iş bulursa orada çalışır: – huzurevleri – mahalle bakkalları – fast food mutfakları – temizlik – kayıt dışı bakım işleri.

O olmadan topluluk işlemez. Yine de düşük ücretlerle, kronik stresle, yetersiz sağlık hizmetiyle ve aile içi şiddetin sürekli varlığıyla yaşar.

Onun yokluğu tarihseldir: kuşaklar boyunca onu hep toplumsal merdivenin en altına koyan aynı yapıdan gelir.

Kasırgalardan Sağ Çıkan Kadın – 39

yaşında

Louisiana’da “istikrarlı” bir hayat diye bir şey yoktur. Kasırgalar her şeyi değiştirir: yıkılan evler, kaybedilen işler, dağılan aileler, yitip giden anılar.

Kadın şunları yapandır: – çocukları tahliye eder – belgeleri korur – suyun bastığı evi temizler – sıfırdan başlar – geç ödeyen ya da hiç ödemeyen sigorta poliçeleriyle uğraşır – içi çökerken ailesini sakın tutar.

Erkekler için yeniden inşa fizikseldir. Kadınlar için psikolojiktir. Yıldan yıla.

Onun yokluğu çevreseldir: her fırtına onun enerjisinden bir parça alıp götürür, ta ki neredeyse hiçbir şey kalmayana dek. Bunun karşılığını ona kimse ödemez.

Ağır Geleneklerin Kadını – 51 yaşında

Louisiana güçlü, kökleşmiş, neredeyse kutsal geleneklerle yaşar.

Bir kadın şunlar olmak zorundadır: – kusursuz anne – evin direği – geniş ailenin temel taşı – kilisede bir varlık – yaşlılara bakan – küçüklere yol gösteren – her şeyin taşıyıcı yapısı.

Hiç güncellenmemiş, kadim bir roldür bu.

Ailenin isteklerini geri çeviremez. Karşılık veremez. “Hayır” diyemez. Suçluluk duymadan kendini düşünemez.

Onun yokluğu kültürel ve duygusaldır: herkesi ayakta tutmakla o kadar meşguldür ki kendinden kaybolur.

Sonsöz – Louisiana

Louisiana güzellik ile kapanmamış yaraların karışımıdır. Ve bu sıradan kaostan ortasında her şeyi bir arada tutan kadınlardır: aile, iş, topluluk, gelenekler, duygusal hayatta kalış.

Onların yokluğu bir paradokstur: ne kadar çok şey yaparlarsa o kadar az görünürler.

Louisiana kadınları tek bir güçle silmez. Bin küçük, gündelik güçle siler: yoksulluk, kasırgalar, turizm, ırksal tarih, aile içindeki roller, destek eksikliği.

Yavaş, derin, sessiz bir siliniştir bu.

Düşünce – Louisiana

Her eyalet yokluğun farklı bir biçimini sergiler. Louisiana’nın sergilediği yokluğun nedenleri şunlardır: – doğal felaketler – toplumsal felaketler – aile içi felaketler.

Kadının herkes için hayatta kaldığı, ama kimsenin onun için hayatta kalmadığı eyalettir.

Travmanın rutine, rutinin kimliğe dönüştüğü eyalettir.

Louisiana, kadınların yokluğunun yalnızca yoksulluk ya da hak eksikliği olmadığını gösterir. Bu aynı zamanda o kadar derin bir yorgunluktur ki artık kimse fark etmez.

Ve bu bölümün belirleyici olmasının nedeni de bu: New Orleans'ın her kartpostalının arkasında dünyanın göremediği bir şeyi taşıyan bir kadın olduğunu hatırlatmak.

MAINE

Maine, Amerika'nın en güzel ve en sert eyaletlerinden biridir. Uçsuz bucaksız ormanlar, soğuk kıyılar, deniz fenerleri, balıkçı köyleri ve uçsuz bucaksız bir sessizlik. Yalnızca ziyaret edenler için romantik bir topraktır. Orada yaşayanlar için saf yalnızlıktır.

Nüfus seyrek, mesafeler uzun, kışlar aylarca sürüyor, fırsatlar az. Maine sana saldırmaz: seni tüketir.

Buradaki kadınlar üç nedenle kaybolur: – coğrafi yalnızlık – istikrarsız mevsimlik işler – değişimi boğan küçük topluluklar. Doğanın hükmettiği ve insanın uyum sağladığı bir eyalettir. Her zaman. Fazlasıyla.

Maine kadını bir sarsıntıyla yıkılmaz. Tekrarla yıkılır.

Balıkçı Köylerinin Kadını – 39 yaşında

Maine kıyısı balıkçılıkla yaşar: ıstakoz, morina, kısa sezonlar ve ağır emek.

Buradaki kadın teknenin yapmadığı her şeyi yönetir: – koordinasyon – onarılacak ağlar – satış – aile muhasebesi – aile – ev – ani acil durumlar.

Deniz uzaktan güzeldir. Yakından bakınca acımasız bir efendidir.

Onun yokluğu hem ekonomik hem fizikseldir: kazancın havaya, mevsime ve şansa bağlı olduğu bir sektörde yaşar. Ve mevsim bittiğinde güvence de biter.

yaşında

Kışın Maine bir duvardır: kar, ayaz, karanlık, sonsuz sessizlikler.

İç kesimlerde – Millinocket, Greenville, Göller Bölgesi – kadınlar şunlarla yüz yüzedir: – aylarca gerçek bir sosyal temasın olmaması– tehlikeli yollar– yalıtılmış evler– yetersiz sağlık hizmeti– yaygın mevsimsel depresyon– temel hizmetlere uzaklık

Hastaysa bekler. Doktora ihtiyacı varsa saatlerce araba kullanır. Duygusal olarak çökerse kimse onu görmez. Onun yokluğu coğrafidir: her şeye uzak olduğu için kaybolur.

Mevsimlik İşlerin Kadını – 28 yaşında

Yazın Maine patlar: turizm, B&B’ler, restoranlar, tekne turları.

Buradaki kadın durmaksızın çalışır: – servis yapar – temizler – yemek pişirir – karşılar – yönetir – toparlar.

Ağır, kötü ücretli, istikrarsız bir iştir. Üç ay sürer, sonra hiçbir şey.

Yoğun saatlerden boş haftalara geçer. Hızla akan paradan aylarca süren hayatta kalma mücadelesine.

Onun yokluğu ekonomiktir: hep iki mevsimin arasında yaşar ama hiçbirine ait değildir.

Küçük Toplulukların Kadını – 46 yaşında

Maine’in küçük kasabaları kapalı topluluklardır: herkes herkes hakkında her şeyi bilir ve kimse gerçekten değişmez.

Buradaki kadın dümdüz olmak zorundadır: – anne – düzenli çalışan – güvenilir bir varlık – yerel kurallara göre “iyi insan”.

Kendini yeniden yaratamaz. Kolayca iş değiştiremez.
Yargılanmadan topluluktan ayrılamaz.

Onun yokluğu kültürel dir: kendinden çok topraęa aittir.
Kötülüęün değil, alışkanlığın tutsağıdır.

Sonsöz – Maine

Maine seni sessizce izleyen bir eyalettir. Ve sessizlik, fazla olunca,
bir yüke dönüşür.

Buradaki kadınlar mesafelerin, mevsimlerin, tekrarlanan rollerin,
güvencesiz işlerin, kapalı köylerin, uzun kışların içinde kaybolur.

Yokluk göze batmaz. Derinin altındadır. Gündelik bir şeydir.

Maine vurmaz. Seni bırakır gider.

Düşünce – Maine

Her eyalet bir yokluk biçimini açığa çıkarır. Maine coğrafiyadan
doğanı açığa çıkarır:

Toprak ne kadar güzelse, orada yaşayanlar için hayat o kadar
zordur.

Burada kadın çatışmayla değil, sessizlikle silinir. Tekrarla.
Mesafeyle. Hiç geçmeyen soęukla. Küçülen hayatla.

Maine tek bir şey öğre tir: kadının yokluğu bir manzara da olabilir.
Bir harita. Hiç bitmeyen bir mevsim.

Ve bu bölüm bu yüzden gereklidir: çünkü Amerika yalnızca şiddet
ya da kaos değildir. Aynı zamanda tüketen bir sessizliktir.

MARYLAND

Maryland aldatıcı bir eyalettir. Küçük, Atlantik’e bakan, Washington’a yakın. Dışı zarif, içi karmaşık.

İkiye bölünmüş bir topraktır: – zengin, eğitilmiş, korunaklı, düzenli banliyöler – zor, yoksul, suç ve terk edilmişlikle damgalanmış şehirler.

Amerika’da ortalama geliri en yüksek eyaletlerden biridir ve aynı zamanda eşitsizliklerin en belirgin olduğu eyaletlerden biridir.

Buradaki kadınlar tek bir nedenle kaybolmaz. Uyum sağlamak zorunda oldukları dünyaların çokluğu yüzünden kaybolurlar: metropol, banliyöler, siyaset, sağlık, kent yoksulluğu, ırksal kimlikler.

Maryland’de kadınların yokluğu çok yönlüdür.

Posta koduna göre değişir.

Baltimore’lu Kadın – 34 yaşında

Baltimore Birleşik Devletler’in en karmaşık şehirlerinden biridir: kökleşmiş yoksulluk, yüksek suç oranı, toplumsal yalnızlık, aşırı yüklenmiş hizmetler ve risk altındaki okullar.

Burada her şeyi kadınlar bir arada tutar: – çocuklar – güvencesiz iş – tehlikeli mahalleler – karşılanamayan yaşam maliyeti – yavaş ulaşım – gerçek korumanın yokluğu.

Nerede iş bulursa orada çalışır: süpermarketler, klinikler, yardım merkezleri, fast-food restoranları, bakımevleri, temizlik. Onun yokluğu kentseldir: şehir “kentsel dönüşüm”den söz eder ama işe hiçbir zaman onun hayatından başlamaz.

Sisteme ancak işgücü olarak işe yaradığında görünür. Hakları tanınacağı zaman kaybolur.

Zengin Banliyölerin Kadını – 42 yaşında

Maryland’ın zengin kısmı kusursuzdur: film gibi evler, yüksek gelirler, seçkin okullar, hırslı kariyerler, iyi kurulmuş aileler.

Buradaki kadın başka bir nedenle kaybolur: mükemmellik baskısı.

Kadın rolünün kusursuz olması gereken rekabetçi bir ortamdır: – ailenin bütünüyle yönetimi – yüksek toplumsal imaj – kusursuz çocuklar – zorunlu gönüllülük – partnerini asla “gölgede bırakmaması” gereken paralel bir iş ya da kariyer.

Onu hep orada isteyen, asla vazgeçmeden, asla yorgunluk göstermeden orada isteyen bir ortamda yaşar.

Onun yokluğu bir kimlik meselesidir: topluluk onu bir kişi olarak değil, bir rol olarak görür.

Merkez Koridor’un Afroamerikalı Kadını

– 45 yaşında. Maryland, Birleşik Devletler’in en büyük ve en etkili Afroamerikalı topluluklarından birine sahiptir.

Buradaki kadınlar toplumun itici gücüdür: – sağlıkta çalışanlar – okullarda çalışanlar – ofisleri ve kamu yönetimini yürütürler – kalabalık aileleri bir arada tutarlar – bütün toplulukları ayakta tutarlar. Ama çifte bir yükte yaşar: ırk ve cinsiyet.

Her şeyi yapar. Her şeyi taşır. Her yerde görünür. Ama nadiren dinlenir.

Onun yokluğu siyasidir: kararların alındığı masalara oturmadan Eyalet’i ayakta tutar.

Sağlıkta Çalışan Kadın – 37 yaşında

Maryland, Washington’a yakınlığı ve büyük bölge hastaneleri sayesinde kadın sağlık çalışanı sayısının en yüksek olduğu eyaletlerden biridir.

Buradaki kadınlar talep etmeyi hiç bırakmayan bir sistemin içinde yaşar: – bitmeyen vardiyalar – aşırı yüklü servisler – tekrarlanan acil durumlar – son derece ağır sorumluluklar – çok az psikolojik koruma – duygusal yükü karşılamayan maaşlar.

Herkesi iyileştiren odur: yaşlıları, çocukları, kronik hastaları, kentsel acil durumları, çevre felaketlerini.

Onun yokluğu operasyoneldir: temel önemdedir, ama sesi sağlık kararlarında olağanüstü az ağırlık taşır.

Sonsöz – Maryland

Maryland keskin karşıtlıklar üzerine kurulmuş bir eyalettir: aşırı zenginlik ve aşırı yoksulluk, üst düzey siyaset ve terk edilmiş mahalleler, parlak kariyerler ve asgari işler. Buradaki kadınlar bütün bu çelişkileri aynı anda yaşar. Maryland’in her bölgesinin farklı bir silinme biçimi vardır: kentsel, toplumsal, kimliğe dayalı, ırksal ve sağlıkla ilgili.

Onların yokluğu kolektif bir sonuçtur: Eyalet işler, çünkü onlar dayanır.

Ve tam da bu yüzden görülmezler.

Düşünce – Maryland

Her eyalet kadınların yokluğuna dair nüanslı bir anlatı ortaya koyar. Maryland en karmaşığını ortaya koyar: kadınlar her

toplumsal düzeyde vardır, ama tam da sistemin biçimlendiği yerde görmezden gelirler.

Burada kadınlar: – zengin banliyölerin bel kemiği– siyah toplulukların motoru– sağlığın sağlayıcısı– yoksul mahallelerin hayatta kalışdır.

Yine de siyasi bir güç olarak tanınmaz, stratejilerin merkezine konmaz, korunmaz.

Maryland’de yokluk yoksulluk ya da yalnızlık değildir. Orantısızlıktır: kadınlar eyaletin geri verdiğiinden fazlasını verir.

Ve bu yüzden bu ciltte yerini bulur.

MASSACHUSETTS

Massachusetts Amerika’nın en zeki eyaletlerinden biridir. Seçkin üniversiteler, dünya çapında hastaneler, araştırma merkezleri, teknoloji ve yenilik. Dışarıdan ülkenin en ileri ve en “doğru” yerlerinden biri gibi görünür: yüksek eğitim, yüksek gelir, modern politikalar ve kapsamlı hizmetler.

Ama gerçek daha karmaşıktır.

Massachusetts iki hızlı bir topraktır: – bilgi çevrelerine ait olanlar – o kapıların dışında kalanlar.

İlerlemeden söz eden bir eyalettir, ama muazzam bir kültürel baskının altında yaşar. Ve bu baskı kadınların varlığını yavaş yavaş ezer.

Buradaki kadınlar sahip olduklarının azlığından kaybolmaz. Beklentilerin fazlalığından kaybolurlar: kariyer, aile, yüksek standartlar, sürekli performans, kusursuz toplumsal modeller.

Massachusetts'te kadınların yokluğu modern, kültürlü, incelikli — ve yıkıcıdır.

Seçkin Üniversitenin Kadını – 33 yaşında

Massachusetts gezegenin akademik kalbidir. Bilginin geleceği o kampüslerin içinde belirlenir.

Kadın araştırmacı son derece yüksek yeteneklerle girer, ama kendini şunları talep eden bir sistemin karşısında bulur:

– durmadan yayın yap – korunan meslektaşlarıyla yarış – konferanslar, seminerler, büyük etkinlikler düzenle – her zaman parlak bir imaj koru – yıllarca özel hayatından vazgeç

Ortam ilerici görünür, ama güç mevkileri erkek kalır. Araştırma yapanlar mükemmellik... ve yıpranma havası solur.

Onun yokluğu kurumsaldır: bilgi üretir, ama nadiren yönetir.

Temizlik ve Yemek Sektöründeki Göçmen Kadın – 29 yaşında

Kartpostal gibi kampüslerinin dışında Massachusetts göçmen emeğiyle yaşar: Latin Amerikalılar, Haitililer, Brezilyalılar, Yeşil Burunlular, Afrikalılar.

Şunları yapanlar onlardır: – seçkinlerin ofislerini temizlerler – üniversite yemekhanelerinde yemek pişirirler – otellerde vardiyalı çalışırlar – Boston restoranlarının mutfaklarını yürütürler – yaşlılara bakarlar – başkalarının çocuklarına bakarlar.

Zor hayatlar, düşük kazançlar, uçuk kiralar.

Onun yokluğu ekonomik ve siyasidir: Amerika'nın en eğitilmiş şehrinin, kimse tarafından tanınmadan ayakta tutar.

Kliniklerin ve Hastanelerin Kadını – 41 yaşında

Massachusetts ileri sağlık hizmetlerinin merkezidir. Büyük isimlerin arkasında binlerce kadın vardır: hemşireler, teknisyenler, servis personeli, asistanlar ve destek personeli.

İmkânsız vardiyalar. Sürekli stres. Muazzam sorumluluklar. Zor hastalar. Son derece yüksek yaşam maliyeti. Az dinlenme.

Onun yokluğu operasyoneldir: Amerika'nın en iyi sağlık hizmetinin motorudur, ama sistem onu bir kişi olarak değil, yalnızca bir işlev olarak görür.

Zor Mahallelerin Kadını – 35 yaşında

Varlıklı kampüslerin ve banliyölerin ötesinde Massachusetts'in medyaya görünmeyen gerçek, sert bir yoksulluğu vardır.

Burada yaşayan kadın şunlarla yüzleşir: – ödenemeyen kiralar – kırılgan okullar – yaygın şiddet – yetersiz hizmetler – güvencesiz ulaşım – düşük ücretli işler – yapısal ırk ayrımcılığı.

Gündelik bir hayatta kalandır.

Onun yokluğu kentseldir: Massachusetts'in “kusursuz” anlatısına sığmaz, bu yüzden sistem onu görmezden gelir.

Sonsöz – Massachusetts

Bu eyalet apaçık bir paradokstur: ne kadar kültürlüyse, kadınlardan her şeyi yönetmelerini o kadar çok bekler.

Buradaki yokluk cehalet değildir. Aşırı mükemmelliktir. Gelişmiş bir toprakta “her şeyin yoluna gireceği” inancıdır.

Her şey yolunda değil.

Kadınlar muazzam ve görünmez yükler taşır: akademik, sağlıkla ilgili, ailevi, ekonomik.

Massachusetts işler, çünkü onlar çalışır. Ve tam da bu yüzden kaybolurlar.

Düşünce – Massachusetts

Her eyalet farklı bir yara gösterir. Massachusetts kültürünün altında saklı olanı gösterir.

Burada kadınlar fırsatları olmadığı için silinmez. Fazlasıyla fırsatları olduğu ve onlarla yüzleşirken kimse onları korumadığı için silinirler.

Modern bir silinmedir: şiddetsiz, gürültüsüz, göze batmayan. Ama tam.

Ve Massachusetts bu yüzden gerekli bir bölümdür: ilerlemenin, onu ayakta tutanları gerçekten özgürleştirmiyorsa yetmediğini hatırlamak için.

MICHIGAN

Michigan sanayi Amerikası'nın iskeletidir. Otomobili yaratan, Amerikan işçi sınıfı fikrinin kendisini inşa eden — ve hepsinin çöktüğünü gören eyalet. Kapanmış fabrikalar, boşalmış şehirler, terk edilmiş mahalleler, kirlenmiş su, bağımlılıklar, yaşlanan altyapı, düşmüş ücretler.

Yükselişi, düşüşü ve direnişi yaşamış bir eyalettir. Ve bütün bunlar boyunca kadınlar, erkeklerin artık kaldıramadığını kaldırdı.

Michigan kadınları bir anda silip süpürmez. Onları gün be gün, üç güçle tüketir: — çöken sanayi — boşalan şehirler — her şeyi zehirleyen çevre sorunları. Buradaki kadın yokluğu, neredeyse

hiçbir şey vermeden talep etmeyi sürdüren çökmüş bir ekonominin sonucudur.

Detroit’li Kadın – 38 yaşında

Detroit sanayi çöküşünün dünya çapındaki simgesidir. Boş mahalleler, terk edilmiş evler, kırılğan hizmetler, yetersiz fonlanan okullar ve tarihsel yoksulluk.

Buradaki kadınlar şunlarla yaşar: – güvencesiz işler – güvenilirmez ulaşım – yaygın şiddet – karşılanamayan maliyetler – sağlam sosyal ağların yokluğu – ailenin bütün sorumluluğu.

Nerede iş bulursa orada çalışır: süpermarketler, klinikler, çağrı merkezleri, restoranlar, yerel kooperatifler.

Onun yokluğu kentseldir: bütün dünyada ünlü, ama onu ayakta tutanlara bakmayan bir şehir.

Detroit sanayi tarihini kutlar. Başarısızlığından sağ çıkan kadınları kutlamaz.

Flint’li Kadın – 34 yaşında

Flint ulusal bir yaradır. Yıllarca zehirlenmiş su, zehirlenmiş çocuklar, devlet tarafından ihanete uğramış aileler.

Buradaki kadın skandalı bizzat yaşadı: – zehirli suyla yemek pişirdi – çocuklarını tehlikeli suyla yıkadı – kanıtları inkâr eden kurumlarla savaştı – büyük sağlık sorunları olan evleri çekip çevirdi – faturaları ödemekle şişe su almak arasında seçim yapmak zorunda kaldı. Onun yokluğu çevreseldir: Eyalet başarısız oldu ve bedelini o ödedi.

Flint yalnızca bir trajedi değildir. Amerika’da yoksul bir kadının hayatının ne kadar az önemsendiğinin bir örneğidir.

Eski Fabrikaların Kadını – 46 yaşında

Bir zamanlar Michigan'daki fabrikalar istikrar sağlardı: adil ücretler, bir ev, bir aile, bir gelecek.

Sonra her şey çöktü: üretimin yurt dışına taşınması, robotlaşma, kapanmalar, toplu işten çıkarmalar.

Buradaki kadınlar kendilerini hızla yeniden icat etmek zorunda kaldı: – süpermarketler – bakım – temizlik – küçük hizmetler – yarı zamanlı işler – bölünmüş vardiyalar.

Ağır sanayiden gündelik güvencesizliğe.

Onun yokluğu ekonomiktir: güvenceyi kaybetti, umudunu kaybetti, otomobilin dünyaya hükmettiği zamanlarda sahip olduğu korumayı kaybetti.

Kırsal Kesimin Kadını – 50 yaşında

Kırsal Michigan uçsuz bucaksızdır: göller bölgesi, ormanlar, yahtılmış topluluklar, küçük, ağır işleyen kasabalar.

Buradaki kadın şunlarla yüzleşir: – sert kışlar – kocaları ve çocukları vuran bağımlılıklar – uzaktaki sağlık hizmeti – mevsimlik işler – yalnızlık – neredeyse hiç olmayan ulaşım.

Sürekli uyum sağlamaktan ibaret bir hayattır. Destek yok, gelişme yok, sağlam ağlar yok. Onun yokluğu coğrafidir: kilometrelerde, sessizlikte, hayatta kalma rutininde kaybolur.

Sonsöz – Michigan

Michigan geçmişin yaralarını ve bugünün sonuçlarını taşıyan bir eyalettir.

Kadınlar dayanır: Detroit, Flint, kırsal bölgeler, eski fabrikalar, sert mahalleler, dirençli aileler.

Ama dayanırken kaybolurlar: – çöken altyapıların arasında – kirlenmiş suların arasında – güvencesiz işlerin arasında – yarı boş şehirlerin arasında – başarısız ekonomilerin arasında.

Michigan görkemli geçmişini kutlar. Bugünün bedelini kadınlar öder.

Düşünce – Michigan

Her eyalet farklı bir yokluk biçimi sergiler. Michigan yapıların kırılğanlığından doğanı gösterir: fabrika düştüğünde topluluk düşer. Ve topluluk düştüğünde ayakta kalan kadındır — yalnız başına.

Buradaki kadın yokluğu, bütün bir ömrü iş, çocuklar, konut, ekonomik krizler, çevre felaketleri, hizmet kesintileri ve kentsel şiddet arasında delikleri kapatmakla geçirmenin sonucudur.

Artık işlemeyen ve yine de kadınların çalışmasını bekleyen Amerika'dır bu. Ve bu bölüm bu yüzden çok önemlidir.

MINNESOTA

Minnesota herkesin sevdiği bir eyalettir: göller, doğa, düzen, eğitim, uygarlık, uzun kışlar ve “sakin” bir hayat. Dışarıdan görülen budur.

İçeriden bakınca farklıdır. Yılın yarısını dondurucu soğukta geçiren, açık görünen ama aslında çok kapalı topluluklara sahip, kendini ilerici diye pazarlayan ama derin ırksal gerilimleri saklayan şehirleri olan, ancak sen işlediğin sürece işleyen bir sosyal sisteme sahip bir eyalettir — ve kadınlar her zaman işler.

Burada kadın kaosu içinde kaybolmaz. Görünürdeki doğruluğun içinde kaybolur. Sessizliğin içinde. Soğukluğun içinde. Onu açık

şiddetten daha çok ezen “nazik” beklentilerin içinde.

Minnesota saldırmaz. Tüketir.

Göçmen Mahallelerinin Kadını – 32 yaşında

Minnesota Birleşik Devletler’deki en büyük ve en görünür göçmen topluluklarından birine sahiptir: Somalililer, Hmonglar, Etiyopyalılar ve Latin Amerikalılar. Ve kadınlar bu toplulukların kalbindedir.

İki dünya arasında yaşarlar: – köken kültürleri – katı ve pahalı Amerikan sistemi. Şu işlerde çalışırlar: – sağlık asistanı – temizlikçi – yemek hizmetlerinde – bebek bakıcısı – şoför – kültürel arabulucu.

İki dil konuşurlar, çocuk büyütürler ve kalabalık aileleri geçindirirler. Durmaksızın.

Onların yokluğu kültürel ve ekonomiktir: toplulukların itici gücüdürler, ama toplum onlara bir hizmet varlığı gibi davranır.

Sayı olarak görünürler, insan olarak görünmezdirler.

Sosyal Hizmette Çalışan Kadın – 38 yaşında

Minnesota sosyal hizmetlere büyük yatırım yapar. Ama gerçek iş yapanlar hep kadınlardır: aile merkezlerinde, eğitim projelerinde, sığınma evlerinde ve kamu kurumlarında.

Onlara “sosyal melekler” derler. Düşük ücretli ve aşırı çalıştırılan işçilerdir.

Taşınması ağır hikâyeler, bitmeyen acil durumlar, yeterli araç olmadan yardım edilmesi gereken insanlar, sürekli duygu yönetimi.

Onların yokluğu meslekidir: toplumun en kırılgan kesimini ayakta tutarlar, ama sistem onları ayakta tutamaz.

Uzun Kışların Kadını – 50 yaşında

Minnesota kışın başka bir gezegen gibidir: aylarca kar, buzlu yollar, zorunlu yalnızlık. İç bölgelerde ve küçük kasabalarda kadınlar şöyle yaşar: – her şeyden kilometrelerce uzakta – az sağlık hizmeti – tekdüze bir rutin – destek ağı olmadan ev içi sorunlar – kafalarının içine bile giren kış.

Uzaktaysan yalnızsın. Ve Minnesota’da yalnızken kimse görmez.

Onun yokluğu coğrafidir: karın içinde, mesafenin içinde, sessizliğin içinde kaybolur.

Temel Sektörler – 40 yaşında

Minnesota üç sütuna dayanan bir eyalettir: – sağlık – eğitim – gıda dağıtımı.

Kadınların hâkim olduğu üç sektör. Uzun vardiyalar, yüksek düzeyde sorumluluk, personel eksikliği ve sürekli stres.

Sıcaklık eksi 25’e düştüğünde eyaleti işler halde tutanlar onlardır. Hasta olsalar bile eksik kalamayacak olanlar onlardır.

Onların yokluğu operasyoneldir: duramazlar, ama kimse onları koruyacak bir sistem kurmaz.

Sonsöz – Minnesota

Minnesota dışı soğuk, dışı sıcak bir eyalettir. Kadınlar her şeyi dengede tutar: göçmen toplulukları, sosyal hizmetleri, sağlığı, okulları ve yalıtılmış aileleri.

Onların yokluğu üç unsurdan oluşur: – ayaz – sessizlik – tanınmayan sorumluluk. Kaos yok, gürültü yok, gösterişli şiddet yok. Yalnızca tüketen bir sükûnet var.

Düşünce – Minnesota

Her eyalet kendi yokluk biçimini sergiler. Minnesota “en kibar” olanı sergiler: görünürdeki nezaketle silinme.

Burada sana bağırılmazlar. Seni açıkça engellemezler. Sana saldırmazlar.

Seni yalnızca tek başına işlemeye bırakırlar. Ve sen hep işlemek zorundasın.

Minnesota, kadınların zayıf oldukları için değil, yardım edilemeyecek kadar güçlü oldukları için görünmez olduğu eyalettir.

Ve bu bölüm bu yüzden çok önemlidir: “iyi” eyaletlerin de büyük yoklukları olduğunu göstermek için.

MISSISSIPPI

Mississippi en derin Güney’in kalbidir. Tarihinin ağırlığını hâlâ taşıyan bir eyalettir: kölelik, kökleşmiş yoksulluk, ayrımcılık, hizmet eksikliği, asgari altyapı, yetersiz fonlanan eğitim.

Kadın olarak doğmanın üç engelle başlamak anlamına geldiği yerlerden biridir: – miras kalan yoksulluk – katı aile rolleri – hiçbir şey sağlamayan bir devlet. Burada kadınlar bir olay yüzünden kaybolmaz. Hiçbir zaman onları korumak için tasarlanmamış bir toplumda yaşadıkları için kaybolurlar.

Mississippi’de kadınların yokluğu tamdır: ekonomik, kültürel, sağlıkla ilgili, siyasi, ırksal.

Kadınların her şeyi taşıdığı ve hiçbir şey almadığı eyalettir.

Delta'nın Afroamerikalı Kadını – 40 yaşında

Mississippi Deltası Birleşik Devletler'in en yoksul yerlerinden biridir. Kültür, müzik ve tarih bakımından olağanüstü zengindir, ama siyasi ihmal, hizmet eksikliği ve muazzam eşitsizlikle harap olmuştur.

Buradaki Afroamerikalı kadın topluluğun mihenk taşıdır: – çocukları ve torunları büyütür – kırılğan okullarda çalışır – aile bakımını üstlenir – huzurevlerinde vardiyalı çalışır – evleri ve tesisleri temizler – bütün mahalleyi ayakta tutar.

O olmasa Delta bir günde çökerdi.

Onun yokluğu tarihsel ve ırksaldır: Eyalet onu hiçbir zaman hiçbir şeyin merkezine koymadı. Her şeyi verir, hiçbir şey almaz.

Daha Yoksul Kırsal Bölgelerin Kadını – 48 yaşında

Kırsal Mississippi uçsuz bucaksızdır. Minicik kasabalar, ıssız evler, her yerde kiliseler ve neredeyse hiç olmayan hastaneler.

Kadın şunlarla yaşar: – her şeyden kilometrelerce uzakta – tedavi edilmeyen kronik sağlık sorunları – asgari ulaşım – mevsimlik ya da güvencesiz işler – bakımı zor, eski evler – bir yaşam biçimine dönüşen yalnızlık duygusu.

Bir acil durum olursa kimse zamanında gelmez.

Onun yokluğu coğrafidir: ulaşamayacak kadar uzakta, duyulamayacak kadar yoksul yaşar.

En Alt Hizmetlerde Çalışan Kadın – 33 yaşında

Mississippi ülkenin ücretleri en düşük eyaletlerinden biridir. Ve bu işler, istisnasız, kadınlara düşer.

Buradaki kadın şuralarda çalışır: – ucuz zincir mağazalar – ucuz süpermarketler – fast-food restoranları – temizlik – hastalara ve yaşlılara kayıt dışı bakım – kayıt dışı bebek bakıcılığı.

Ağır vardiyalar, hak yok, sabit saat yok. Çok çalışır, az kazanır ve hayatta kalır.

Onun yokluğu ekonomiktir: onun emeği olmadan Mississippi yavaş yavaş durur, ama eyalet ona herkesin yerini alabileceği biri gibi davranır.

Dini Geleneğe Hapsolmuş Kadın – 55 Yaşında

Mississippi’de din bir etken değildir. Bir sistemdir.

Buradaki kadın şunlar olmak zorundadır: – anne olmak – dindar olmak – ailenin desteği olmak – ahlaki bir figür olmak – öyle olmadığında bile “güçlü” olmak.

Damgalanmadan ayrılamaz. Yargıları tetiklemeden hayatını değiştiremez. Kendini ailesinin önüne koyamaz.

Onun yokluğu kültürel ve duygusaldır: herkesi ayakta tutmak için yetiştirildi, ama kimse onu ayakta tutmaz.

Sonsöz – Mississippi

Mississippi değişmekte en yavaş eyalettir. Ve bu yavaşlıkta kadınlar kaybolur.

Okulları, dükkânları, kiliseleri, aileleri ve toplulukları yürütenler onlardır. Hükümetin bir arada tutamadığını bir arada tutanlar onlardır.

Yine de onları hiçbir zaman merkezde görmeyen bir yapının içinde kaybolurlar.

Buradaki yokluk bir kaza değildir. Bir gelenektir.

Düşünce – Mississippi

Her eyalet bir yokluk biçimi sergiler. Mississippi en eskisini ve en acımasızını sergiler.

Burada kadınlar yalnızca görünmez değildir. Olağan sayılırlar. Doğal bir kaynak gibi görülürler: her zaman el altında, asla korunmayan.

Mississippi çıplak bir gerçeği gösterir: tarih değişmediğinde en ağır bedeli kadınlar öder.

Bu yüzden bu bölüm cildin en önemlilerinden biridir: çünkü Devlet bütün kuşakları terk edip onları kurtarmayı kadınlardan beklediğinde geriye ne kaldığını gösterir.

Ferdinando Frega